

Descriptors

Joaquim Pijoan (Santa Cristina d'Aro, 1948). Va estudiar belles arts a l'escola Llotja de Barcelona i s'ha dedicat a la pintura i a l'escriptura. O a l'escriptura i a la pintura, com vulgueu. Ha publicat sis llibres: *Somni*, Premi Documenta 1982; *Diari del pintor JP*; *Sayonara Barcelona*, Premi Sant Jordi de novel·la 2006; *L'amor a Venècia*; *Serrans i jurioles*, i, l'últim, *Tempus fugit*, de l'any 2016, unes memòries a la vall d'Aro entre 1952 i 1959.

Exiliat al Guinardó

De fa 35 anys que visc el meu particular exili al Guinardó barceloní, aquest barri que a la part baixa limita amb Gràcia i l'Eixample, i que mai no me l'he acabat de fer meu. Hi soc un sobrevingut, un estrany al paradís urbà. Podria ser en qualsevol altra ciutat, i l'estranyesa seria força semblant, no sé si el paradís seria més idíl·lic, en tot cas, *All we need is love and wifi*. L'eslògan és una mica tronat, però serveix per entendre'ns en aquest món global on pullulem a l'encalç de prodigis i meravelles. La pregunta que m'han fet sovint és: què hi fa un home com tu, nascut a Santa Cristina d'Aro, amb les arrels paternes a Romanyà de la Selva, i les maternes a Santa Pellaia de Cruilles, perdut en aquesta ciutat del perdó? És el que he intentat explicar tot al llarg d'aquests anys d'exili barceloní, sense perdre del tot de vista la vall d'Aro. Resumir-ho en aquesta breu columna m'obliga a fer un exercici impossible de síntesi. La divagació i

la digressió han marcat l'escriptura sense finalitat que he practicat. El cas és que per uns atzars de la vida, a finals dels anys setanta, em vaig agafar a la pintura com un naufrag s'aferra al fustam dels derelictes del seu naufragi. I em vaig establir a Barcelona sense adonar-me que la dictadura conceptual que regeix el món de l'art local havia decretat que la pintura era un art obsolet, una pàgina superada de la història. Sense deixar la pintura, vaig viure la necessitat d'escriure, una altra causa perduda. M'ho he passat bé alternant les dues ocupacions sense futur. He tingut el *love* i el *wifi* existencials que són tan necessaris. I així he continuat fins al dia d'avui, mogut per un diletantisme crònic en un món d'especialistes i gurus, profetes de totes les bones noves que us pugueu imaginar. I ara que el sol de la posta ja pentina les ondulacions boscanes de la vall natal, només demano això: calma, luxe i voluptat. *Errare humanum est...*

> **Il·lustracions:** **Tura Sala Solanich** (Argelaguer, la Garrotxa, 2000). Estudiant de primer de batxillerat d'arts escèniques a l'Institut Josep Brugulat de Banyoles. El dibuix és una passió que li va encomanar el seu pare des de ben petita i que li permet redescobrir-se a cada traç. El que més li agrada de dibuixar o pintar és que els límits se'ls posa ella mateixa. Aquestes il·lustracions són les primeres que surten a la llum i li fan especial il·lusió, ja que té un fort lligam amb la ciutat de Girona.

Tura Sala

He tingut el love i el wifi existencials que són tan necessaris. I així he continuat fins avui, mogut per un diletantisme crònic en un món d'especialistes i gurus

Ester Sirvent Visa (Puigcerdà, 1978). Fa dotze anys que fa classes de llengua i literatura catalanes a l'INS Pere Borrell, de Puigcerdà. Fa quatre anys i mig que forma part del Consell de Redacció de la revista *Colors*.

El dia que desaparegui la germana...

No podia treure's del cap la lluïssor dels ulls i la mirada de sàtir que havia posat ell en pronunciar aquesta frase. L'havia deixada anar així, com qui no vol la cosa, entre les postres i el cafè. No sap si va ser la mitja rialla, el tamborineig dels dits, els accents a cada vocal o la rèmore que van deixar els punts suspensius. El cas és que, des de llavors, mai més se'l va tornar a mirar igual.

S'havia presentat amb una encaixada flonja. La mà d'un pocapena, va pensar. De l'altra banda de la sala ella no s'havia pogut estar de mirar-lo. No li hauria sabut fer edat, tant podia ser un jove que feia vell com un vell que feia jove. Duia pantalons de lli i unes sandàlies austeres. No en recorda la camisa però sí una americana, massa rebregada pel seu gust. Era un home de balanç desconcertant.

Amb el pas del temps l'opinió va decantar-se cap al cantó de la bonhomia. Continuava sense fer-li edat i amb el desconcert de veure atrapades unes idees en un cos que no hi esqueia. Tan aviat se sorprenia d'ella mateixa sentint-se dir que era un filòsof, un savi, un anacoreta fins i tot... com el veia passar d'esquena i se l'imaginava suant en una sala de musculació, depilant-se el tors en una cabina d'esteticista o desossant amb fruïció un pollastre per farcir.

La imatge d'aquella sobretaula la va sobresaltar sovint en llocs insospitats: buidant el rentavaixelles, darrere del darrer pot de cafè del súper, entre les columnes del pàrquing a l'hora de maniobrar. Llavors cantussejava, encenia la ràdio o s'apressava a pensar en comptes pendants i factures per cobrar. No podia evitar, però, posar-se vermella de culpa i desviar la vista si el trobava sortint de la fleca, li desitjava bon dia i amablement li aguantava la porta.

Amb el temps la imatge es va deixatar, potser perquè ella va fer per maneres d'esborrar-la. Havia canviat de barri, de fleca i l'atzar determinava les trobades. Algun cop s'havien creuat i havien fet un simple «vagi bé». Ja no abaixava el cap ni li pujaven els colors.

Comptava el temps en anys, mudances i embarassos; vacunes, biberons i molt insomni. Hores al parc, xumets, mocs, baves i color de caques li van acaparar l'atenció durant ben bé cinc anys. Amb les extraescolars va reconquerir la vida i els carrers van recobrar el caràcter d'abans del parèntesi de l'oxitocina.

Ha recuperat el temps i el gust per la lectura. Sovinteja la biblioteca i tria a l'atzar. La calor de l'estiu la convida a ficcions negres, de ganxo. Agafa un parell de novel·les: una per llegir a

Tura Sala

casa i una de més prima per a la cua de l'atur. Passa pel taulell. Un *pip* vermell llegeix el codi de barres. Acomoda els llibres i surt furgant la bossa a la recerca d'unes claus engolides pel buit. D'esma va cap a la porta. Una fuetada li glaça l'espina i un «bon dia» li aguanta la porta. Fa veure que busca a l'infern de la bossa

per amagar la calorada que s'enfila coll amunt. De cop sent les cames que li flauegen i la culpa que la travessa. D'esquitllada sent unes beates que comenten amb neguit que fa dies que no se sap res de l'*hermana* Encarnació.

ESTER SIRVENT VISA